

A CO MARTIN ?

Milý Martine !

Předem našeho společného dopisu přijmi naše přání k letoš-nímu MDŽ /a narozeninám Pavla v Košířích!/. Pokud jde o příběh Larka, tak to my víme docela přesně, jak děj příběhu pokračuje, ale zajímalo nás, co tak asi se děje v myslí laskavého čtenáře !

Ale nejprve kousek Ladislavova proslova k Jirkově confirmaci. Miloš pravil, že mu celý dopis ACM způsobil stres - vždy prý v nějlep-ším: Pokračování příště.

"Ty nároky jsou dnes menší než bývaly dříve. Já se pamatuju, že my jsme toho museli umět hodně, ale mám dojem, že paní profesorka by nás tady trumfla všechny, že asi ty nároky tehdy byly daleko větší. Nevím, to se možná ještě dovíme. Já vím, že ještě dodnes cituje kate-chismus, to já bych už nedovedl..."

/Tatínek: Díky tomu, že nebyla confirmována.

Ladislav: Možná, že se to naučila, no tak...

Paní profesorka: Já jsem, Ladislave, v tom věku byla bojovný ateista. Já jsem byla členem...

Ladislav: Ale reálie jste znala ?

Paní profesorka: Ale já jsem neznala bibli

Ladislav: Aha, no tak, to se dá, pak jste mohla být bojovný ateista. Ale odpusťte, já jsem myslel, že znáte tyto věci ještě z útlého dětství.../

Ale tak bychom jistě našli takových případů víc - jako naši profesori filologové klasičtí uměli ještě rozsáhlé partie z Homéra nazpaměť, kdežto dnešní, pokud student ještě tedy vyjde z filosofické fakulty, má aprobaci pro řečtinu, je jich už málo, tak neumí ani kou-sek. Tak asi se to zhoršilo všechno, i tohle.

Ale přesto my jsme se museli vyznat v bibli velice dobře. Viděl jsem na svých dcerách, jak to je mnohem, mnohem horší, jak se vyznají velmi málo. Ale pochopitelně v tomto to netkví.

Znát biblické reálie, vyznat se v bibli nebo znát, jaké je zřízení naší církve, to je důležité, jako se naučit slovíčka, když se člověk učí nějakému jazyku. To rozhodující pak nejsou ta slovíčka, rozhodující není ani gramatika, ale rozhodující je umět natolik ten jazyk, abych dovedl s někým pohovořit.

A biblické reálie samy o sobě nemají žádnou důležitost, jejich důležitost je jenom instrumentální, jenom pomocná. To rozhodující je porozumět, oč v těch biblických materiálech jde, oč jde v kázání, v do-brém kázání a oč jde v evangeliu a vůbec v křesťantví.

A tohle samozřejmě nás nikdo nemůže definitivně naučit, to je věc, které se vždycky po celý život budeme jenom blížit a ke které se budeme muset takřka prodírat přes nesčetné překážky, z nichž asi tou největší jsme vždycky my sami.

Konfirmování může mít dobrou funkci, může mít správné legitim-ní poslání, pouze jestliže se stane pomocnou záležitostí v tom uvádě-ní mladého člověka do nového světa.

Jako jen nově zrozené dítě uváděno pomalu do světa řeči, tak mladý člověk musí být pomalu uváděn do světa, v němž evangelium může zaznít plným tónem, plným významem. Jako ve světě řeči, jenom ve světě řeči může být něco prosloveno, aby to dalo smysl, tak ve světě těch často starých představ, ve světě těch starých textů bevo ve světě všelijakých zkušeností z dějin církve může zaznít cosi, do dává smysl člověku, který hledá své místo ve světě a který se táže, co může od svého života očekávat a co musí svému životu dát.

A tedy takový malý předběžný závěr: konfirmace vůbec není ně-jaké postavení "glajchy" nad výstavbou mladého křesťana, není to žádné ukončení....

/Pokračování příště/

Reiner Kunze: Podivuhodné roky

Chmýří

Hovořili jsme jako dva otcové, které osud poznamenal stejnou měrou: oba jsme otcové dcer. Ve svitu kuchyňské lampy se vznášelo chmýří a já jsem udiveně pozoroval Honzu.

"Bůh dává narážku", řekl a začal vyprávět:

"Jednoho dne přiběhne dcera uprostřed vyučování do knihovny a říká: Máš, prosím, jít k řediteli, ale hned.

Říkám: K řediteli ?

Není to kvůli škole, říká.

Tak kvůli čemu ?

Kvůli husám.

Kvůli jakým husám ?

Kvůli školnickovým husám."

Honza zvedl peříčko, které spadlo vedle jeho nohy.

"Znáš ten způsob hovoru", řekl. "O každé slovo se prosit."

Jeho obočí, která odstávají jako křídla vran, se začala smršťovat a on pokračoval:

"Co je s husami ? ptám se tedy.

Krmili jsme je, říká.

A dál ?

Ochtěl jsem vědět, zda to žerou... Protože to přece vypadá jako zrní... Nemohu přece za to, že jsou tak blbé...

Říkám: Budeš snad tak hodná a ještě se zmíníš, čím jsi je krmila ?

Ne - napínáčky."

Honza pozoroval polknutí, které jsem mimoděk udělal a řekl:

"Také jsem tehdy spíš soucítit s husami... Pro ředitele ale platil můj příbuzenský vztah k mé dceři.

Víte, jak jsou vzácní školníci ? ptá se mne, jakoby napínáčky krmila ne husy, ale školníka. A víte, co školník znamená pro školu? ptá se dál. Chcí vám to vysvětlit, říká. Školník je tak vzácným že už jednou byla tato škola čtvrt roku bez školníka a ten znamená pro nezavadný

provoz školy tolik, že druhé čtvrtletí bez školníka nepřežijí.

Co jsem měl namítat.

Abyste mohl odhadnout dosah činu vaší dcery, říká nakonec, školník se zanáší myšlenkou, že podá výpověď.

Ptám se: Copak husy zašly ?

Jedna si dnes ráno pořád překrucovala hlavu a musela být zaříznuta, říká ředitel. Zbývající čtyři budou muset být zaříznuty ještě během dneška. Polské pěstěné husy. Provoz.

Říkám: Vidíte tedy možnost...

To nejmenší je, že koupíte pět hus, říká."

Honza otáčel peříčkem lezi palcem a ukazováčkem.

"Ale to jsou dávno minulé doby, to byla v osmé třídě. Teď půjde do deváté." A Coukaje do chmýří, dodal: "A tak jenom někdy se takové peříčko vznese z garnyže, poletuje a připomíná ty dny plné naděje, kdy dcera byla ještě posedlá touhou po vědění."

Přeložil Jiš

Příběh sira Galahada/Pokračování/

Král Artuš byl z toho naplněn zármutkem. Jeho rytíři mpoputují do cizích zemí. Mnozí z nich, to věděl, zapomenou, že mají hledat Svat Graal a půjdou z dobrodružství do dobrodružství a nikdy už se nevrátí. Mezitím přijdou opět pohanští nepřátelé, před nimiž chránil svou zem, aby ho přemohli.

Obrátil se k siru Gawainovi a řekl:

"Synovče, učinil jsi něco nesprávného. Pro tvůj čin jsem ztratil nejvznešenější společnost rytířů, která vždy nesla čest a slávu do všech zemí v křesťanstvu. Vím, že rytíři, které jsem miloval jako svůj život, se už nikdy neshromáždí vespolek v této síni."

Také rytíři byli naplněni zármutkem, ale svou přísahu ne porušit nemohli.

A tak příští den po bohoslužbách v kostele v Camelotu, vyjeli rytíři, kteří složili přísahu, na koních z Camelotu a lid plakal, jak odjížděli, neboť cítil, že se už nikdy nevrátí.

/"A vrátili se někdy?"/

Někteří z nich ano. Nikoliv však sir Galahad. Putoval celá léta a hledal Svatý Graal. Prožil mnoho dobrodružství, z každého by byl zvláštní příběh. Zachraňoval panny, které byly uvězněny. Sám byl vězněn po celý rok zlým králem Sarrašem v Babylónii, kde žil před třemi sty lety Josef Arimatejský a učil lid pravé víře. Konečně byl osvobozen, odjastil králi, který ho uvěznil, a když král zemřel, stal se králem Galahad.

Ale ačkoliv čas od času užíval znovu světlo Svatého Graalu, ve skutečnosti jej neviděl. Každý den časně rána chodíval se modlit do malého kostelíku. Zde pak jednoho rána, a to velmi časně, jak klečel na modlitbách, užíval muže oděného jako biskup; a biskup byl obklopen velkým zástupem andělů.

Biskup pravil:

"Přistup sem, služebníče Pána, a pohleď na to, co jsis tak dlouho přál vidět."

A Galahad vzal Graal do svých třesoucích se rukou.

"A víš, kdo jsem?" pravil biskup.

"Nikoliv", pravil rytíř.

"Jsem Josef z Arimatie, kterého Bůh poslal ukázat ti dokonalé zjevení Svatého Graalu."

Pak Galahad poklekl a modlil se. Jak se modlil, objevila se ruka z nebes a odňala mu kalich.

A pak o něco později, když lidé přišli do kostela, našli Galahada mrtvého.

/"Jaký to podivuhodný příběh! Ale co se stalo s králem Artušem?"/

Ačkoliv někteří z rytířů se navrátili domů, velké dny Kulatého stolu minuly. A zatímco Artuš bojoval s nepřáteli ve Francii, zrádný rytíř sir Modred, kterého Artuš ponechal vládnout v zemi po dobu, kdy bude vzdálen, se vzbouřil proti králi a shromáždil vojsko, aby proti němu bojoval.

Artuš se vrátil a došlo k velké bitvě, která byla vybojována daleko na západě Británie až u mořského pobřeží. Zrádci byli poraženi a Modred byl zabit Artušem, ale zůstal jediný z Artušových rytířů, sir Bedívere, a Artuš sám byl těžce zraněn.

Tu pravil Artuš siru Bediverovi:

/Pokračování příště/

Nesebar

"Památkové chráněné městečko, vzdálené čtyři kilometry od rekreačního střediska Slunečné pobřeží, založené na padesáti hektarech poloostrova, spojeného s pevninou třista metrů dlouhou, úzkou šíjí. Má bohatou historii - bylo založeno v VI. století před Kristem pod jménem Mesemvria dórskými přesídlenci z Byzance." /Průvodce Bulharskem/

Jen jsme přivřenými vrátky vhlédli do tvých dvorků
jen jsme vtáhli do svých nosů štiplavý pach korků
jen jsme prohlédli až na dno průzračného moře
v duchu jsme si řekli: Je ti, Mesemvrio, dobře!

Ty jsi skryta listy říku, obtočená mořem -
a ne v plavkách, obnažena, pod strakatým košem!
Ty jsi šťastná, že máš chlapce v motorových člunech
a ne směšné borce na šlapacích vodních kolech!

Ty máš, Mesemvrio, jako labuť šíjí ladnou
ve svých kašnách, vodozoděch vodu čistou, chladnou!
Leží někdy rybí kosti na tvých dlaždicích.
Nemají tvé domy vzory v rybích koticích?

Ty máš čtyřicet svých zbitých maličkých kostelů
nemáš devadesát obřích nabitých hotelů.
Ty máš, milá Mesemvrio, pořád velkou kliku
že máš tu svou starou dobrou paměť na antiku!

Jak jsi skryta listy říků, zahalena mořem
nejší v plavkách odhalena pod barevným kolem!
Jen jsme dohlédli až ke dnu průzračného moře
v duchu jsme si řekli: Je ti, Mesemvrio, dobře!

Jaš 1974

Šupinisté

J. Šimeovi

Hned jakoby mu šupiny
spadly s očí, nabyl zraku.

Sk. ap. 9, 18

Věřím tomu

Jednou za život se může
zázračně prohlédnout ze slepoty

Ale dnes
prohlédají mnozí
každého půl roku
a pak nastává hromadný pád šupin

Je jich jako z hejna
tlustých kaprů
páchnoucích bahnem

Brodíme se podivným
smutným podzimem
Ale ve vzduchu
visí naštěstí
na tenounké nitce
jaro.

Zdeněk Sváboda

Z pošty

Z dopisu Julie Charvátové:

Drazí, konečně se dostávám k tomu, abych Vám napsala. Moc děkuji za všechny zprávy, vždycky mě tolik potěší. Jsem ráda, že něco vím o všech dětech a věřím, že budou dobře vybaveny pro život. Vzpomínám na krásné prosetínské dny s procházkami, přátelskými setkáními i s Vašimi písněmi, které vždycky zazněly před jídlem a tak pohladily srdce. -

Měli jsme mnoho starostí s drahým Františkem, přítelem nejbližším a nejuctívanějším. Jsem šťastná, že jsem patřila k jeho přátelům, že byl mým nejcitlivějším důvěrníkem, pro každého z nás tolik udělal a znamenal. Je to ztráta naprosto nenahraditelná, nikdy jsem nepoznala takového člověka a už jistě nikdy nepoznám. František byl zcela jedinečný, vyjimečný a nenapodobitelný. Teprve v době jeho nemoci a i po jeho odchodu jsme se dovídali, co pro každého z nás udělal, ani jeho žena Riva to netušila, nikdy nic neřekl, co pro druhé vykonal. Byl tak skromný, srdečný, plný humoru, lidského pochopení pro všechny a pro všechno, nic neodsuzoval, snad úplně všemu rozuměl, co obnáší lidské srdce i duše. Neměl jedinou slabost, chybu, byl celý člověk, vroucí, laskavý, předobý. Nevím, co všechno ho formovalo, z čeho vyrůstal i ta ohromná jeho statečnost, neúplatnost, odvaha, bojovnost. Želíme ho hluboce a nejen my, kteří jsme měli to štěstí být mu nablízku, ale i lidé neznámí, kteří píší a vyznávají se ze své úcty k Františkovi. ...

Mileně - Jendovi Šimsovým

s
radostí
oznamujeme
všem blízkým přátelům
že se
nám
dne

16. ledna

v 16,33

NARODIL

ch l a p e č e k

M I K U L Á Š

váha: 3,75

výška: 55 cm

JARKA

MILAN

KLÁRA

BALABÁNOVI

a má oči jako kapky rosy
v básni se narodil už dřív
prozí

o

vaši přízeň
kráčí bosý
trny, které jsme rozzeli i my

buďme k němu laskaví
on vás za to ukáže
co dělají andělé
u prsů božích

V anonci nového čísla Oest, v němž mají být příspěvky Jiřího Rumla, Toma Stopparda, Julia Tomina, Jana Šimsy, Jany Pivoňkové, Milana Balabána je uveřejněna i báseň nazvaná redakcí "o všerej"

DO NOCI JSI VYBĚHL
JAK DÍTĚ DO LETNÍHO RÁNA
NEZTRAT SE
KŘEČEMI KRÁSNÝCH VIZÍ NA PRAHU NOCI
SCHVÁCEN
O VEREJ SE CILEM OPÍRAŠ
NA VZKŘÍSENÍ OBKÁŠ

NOC NEPROS

VIJDE DEN

Jan Šimsa 1950